

REGELŐ.

Pesten csütörtökön szeptember 28^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Tévesztett szerelem.

(Folytatása.)

Kérdi olvasóm: hogyan terem elő olly hirtelen Emminek atyja? — Igen természetesen. Rahódy Demjén, Tarnóc nagyobb részének birtokosa, megyei táblabíró, mintegy éve, leányát, az anyátlan Emmiit, nagyobb művelődés végett Dékyékhez, mint anyja rokonihoz adta, 's őt most névnapjának alkalmával meglátogató. Mi természetesb annál, hogy Rahódy a' városban megértvén Dékyék hol-létüket, kirándula, 's itt leányát, a' tánczolók közt nem találttat — azoktól, kik őt kevéssel előbb a' két ifjával sétálni láták, utasítva — meglepni akarván keresé, 's föltalálta.

Mi történt, láttuk; milly izetlenség kerekedett Rahódy 's Dékyék között, kiki elgondolhatja. — A' megzavart társaság szétoszolt; Rahódy magához vevén Emmiit elhajtatott; ennek holmije otthon a' legnagyobb gyorsággal összeszedeték, 's a' háztól még az napon, a' városból más nap korán reggel elvitetett.

Helye volna itt, hogy Rahódy Demjén caractervonásait, Emminek jelen belső állapotját, 's ennek külsejére hatását rajzoljam; de mennyire szükségünk volna itt, annyit majd magukból a' történetekből kivonhatunk.

Lássuk most Kistelkyt.

A' kertből elosontakor, mit sem figyelve barátja kiáltozásaira, egyenest haza rohant, 's magára ajtót zárva, kerevetére rogyott. Egész teste rázkódék; minden vére arczába látszott gyülnögni; szémei egy helyre meredeztek a' belső vihart szikrándozók; — majd a' kétségbeesés jeleit férjfiass helyezet 's ránczba szedett homlok váltá-föl, melyet a' kereveten könyöklő kezével támaszta, és szemeiből gondolkodás 's megfontolásnak szelid fénye ragyogott. — Kevés percz mulva ülőhelyéből csendes mozdulattal fölemelkedik, 's — „igen! — szólla szilárd hangon — igen! követem; követem azt, mire te, szí-

vemnek vezérangyala, oly szendén tanítál: „Légy férfi, erős lelkű; légy olyan, mint diadalkoszorúd, — ’s Emmid üdvözült!”

Most a’ tölgyfűzért Emmi képével együtt falra akasztá, hogy a’ jelképet szüntelen lássa szemei előtt, mely őt az eltökélt erényre emlékeztesse.

Lelke megerősült, ’s ez neki szükséges volt, szükségesb mint sem gondolható. — Más napon mindent megtudott, ’s ő rendületlen maradt, vigasztalván magát, hogy viszont szerettetik.

Hetek multak, és Kistelky Emmijének irt: a’ legforróbb szeretet ömlengéseivel vigasztalást és reményt sugalának szavai; mindenek fölött a’ hivséget az esdeklés legérzékenyebb szavaival kötö szívére.

A’ válasz megérkezett. Kétes-epedve töri-föl a’ levelet Kistelky, olvas ’s elkomorul; majd arcza halványodik, ujjai közt a’ papiros mind inkább rezeg; végre az egészen remegő kézről földre hull. — „Lehetetlen!” — sipegé Kistelky fojtott alig hallható hangon, ’s e’ közben a’ papirost fölemelvén, feszülő szemekkel újra ’s fönzóval olvas:

„Tisztelt Kistelky ur! Váratlanul lepett-meg levele; mert nem is gondolhatám, hogy ön azon kerti végjelenetről felejtkezvén, egy szülőjét szerető ’s annak jóváhagyását, gondos, javamra czélozó kívánságát és akaratját tisztelő engedelmes leánynak visszavonuló tökéltében alkalmatlankodni bátorodik. Vigasztalására szükségem nem volt; reményleni oly szövetséget nem akarok; a’ hivséget mint nememnek legszebb erényét tisztelem ’s ölelni fogom; de azon egy perczenetnyi elragadtatás-szülte tilos kéjdet vallomásaiért hivségről álmadozni esztelenség. Hiszem, ezentúl bárminemű hozzám közeledésétől meg fog kímélni. Ra hó dy Emmi.”

„Lehetetlen! és mind végig lehetetlen! — rivalkodék — bősülvé Kistelky — vagy, ha lehetséges, nem úgy érzett! gyilkot szegzének feléje, ’s az elébe mondott szavakat írni kényszeríték! — De még is — szől kis szünet után lágyult hangon — még is egy saját caractere, melyet én itt rettegnék erénynek mondani, a’ vak engedelem ’s alávetettség, mindent lehetségesít!” —

Jegyezzük-meg, hogy Emmi irását Kistelky jól ismeré.

Most egy mély, de nyugtalan gondolkodásba merülve robogott-föl ’s alá szobájában; majd bizonyos lépcsőnkénti csendes derűtségbe átmenetel lön rajta észrevehető. — „Ugy van! — kiált egész derűséggel — ’s ha úgy van, én csalatkozám; — ha ő azt teheti ’s teszi, benne az érzemény nem szerelem, csak perczenetnyi elragadtatásnak szüleménye volt; mi elmúlik, valódi szerelem nem lehet!” — ’s rajta az elszántság jelei mutatkoztak.

De az elszántság férfias, erőteljes nem vala. Kistelky napról napra komolyabb lön, ’s a’ viszonzatlan hő szerelemnek föléledő kínos

érzete, majd a' vesztett czélnak csillapítlan vágya olly hatalmasan marcangoló belsejét, hogy nyugalmit csak úgy vélte egészen vagy bár némiképp' is visszaszerezhetőnek, ha Emmi észrevétlen kikémleli. — Kocsira ült tehát 's elhajtattott.

Ideje már, hogy helyet nyerjünk Kistelkynk család-viszonyaival is, mennyire szükséges, megismerkedni: ezt most, mi előtt utasunk céljához közeledne, tehetjük.

Mintegy hat éves lehetett Endre, midőn Kistelky Zsigmond tárnóczy közbirtokos 's megyei szolgabíró meghalálozott, az árvával özvegyet hagyván maga után. Alig tevé-le a' gyászt a' csinos fiatal özvegy, kérők seregétől véteték körül; mert az egész környékben mint példás nő 's takarékos gazdaasszony ismertetett. Özvegyünk, a' gyermekét szerető jó anya, rettegett a' lépéstől, melly Endrének mostohát adna; még is megfontolván; hogy a' csekély évi jövedelmet — mellyből, férje keresetének elmaradtával, most élniek is szűken lehetett — egészen gyermekének nevelésére forditandhatná, — az éppen ajánlott frigyben Hókay Simon hasonnevű szomszéd helységnek birtokosával, a' még nőlen, csinos külsejű, 's jó maga viseletűnek látszó nyájas fiatal emberrel, Endréhez is fölöttébb mutatott hajlandósága által bátorítva, megegyezett; — ah, mert mit nem tesz az anyai szív magzataért! — De nem mind arany, a' mi fénylik! — Özvegyünknek is előbb szigorú vizsgálatra kellendett venni az embert, kivel anyai szívét összeköte; mert annál inkább kell tartózkodni az embertől 's figyelni belsejét, minél nyájasabb külsejű. — Hókaynál a' színlett nyájasság 's Endréhez mutatott hajlandóság csak hamar hideg kényre változott; előállottak a' vidor rokonszenvű barátok, kiknek társaságában vadászatok 's dőzsölő tivornyák közt tölté legtöbb idejét gondtalan 's munkátlan életének, megelégedve az egy táblabírói czimmettel, mellyet mint a' megyében egyik gazdagabb birtokos nemes könnyen nyerhete. Kiki elgondolhatja, milly szomorú helyzete lett a' csendes békes élethez és szelid — csak hivatalának 's házi boldogságnak élő — férjhez szokott nőnek 's gyermekét hön szerető anyának; — iszonyodék, ha Hókay borgőzölő mánoros hevében feléje közelített, és ha ilyenkor tőle csufos nevekkal illetett, 's a' félretaszítások elől hozzá simuló fiút védve ölelé, jaj volt akkor neki 's gyermekének!

Hókay vadász 's tivornyázó társai közt volt egy legkedvesebb, de e' szerencsétlen házasságnak legvétkesb házi barátja, kit az asszony mint férje romlottságának legfőbb eszközét nem szenvedhete, — mit ő jól tudván, gyakran körülvette barátját azon ördögi szenvedély sugallta dorgálásaival, hogy egy anyával nőszüle. — „Leányt, bará-

tom — szólla csúf lelke-hangozta szavakkal — leányt is eleget kap-
tál volna, kit könnyen hajlítva magadhoz szoktathatál, nem úgy, mint
e' gyermekét nyaló elkényezett matrónát!" — Már annyira vitte a'
fiatal embert, hogy ez eltökélé magában a' gyermeket kiküszöböl-
ni, így házassági izetlenségeinek legalább türhetlen részét mellőzhetni
remélvén. — Szegény Endre anyjának kinos érzetekkel 's bús sejt-
ményekkel faggatott kebléről elragadtaték, 's rimámkodásaira anya-
bátyjához a' fővárosba adaték.

Ne véljük, hogy ez által Hókayékhoz a' házasság szelidebb an-
gyala szállott; — a' bár nem éppen rossz helyen levő gyenge fiút
sinlő érzékeny anya egészen elvonuló lön, miből még több 's olly e-
gyenetlenségek kerekedtek, melyektől Hókayné bús lelke leveret-
tetett, — ágyának esék, 's a' nyugalom békes enyhelyére költözött!
— nem hagyván Hókaynak a' mintegy másfél évi házasságból gyü-
möcsöt. — A' tarnóczi jószágocska egy a' megyétől rendelt gond-
viselőre bízaték. Endre üdülvén, tanuló pályához fogott, 's kitünő
jelességgel a' tudományoknak élt, feléje sem menve szülőföldjének
mindekkorig, megelégedvén a' gondviselőtől küldözgetett kevés, de
takarékosan-bő, évi jövedelmével.

Endrénk láthatárán most egy ismeretes vidék, Hóka kies vidé-
ke tűnék-föl gyermeksége komor emlékeivel, 's a' helységhez mind-
inkább közeledék.

De én őt, ha lehetne, visszatartanám, bár csak addig, míg férj-
fias elszántságot 's erőlelkűséget, vagy legalább derűtséget 's csen-
des lelket ihlenék belsejébe; — mert ő föllázadt lényének hullámozó
dagályai közt fölöttébb elérzékenyült; 's mi könnyebb, mint hogy
az elérzékenyült lélek a' perczenet elragadtatásaiban veszítse jelensé-
gét? — 's hah! a' lelki jelenség nélküli ember nem lát, nem hall, nem
eszmél, veszélybe rohan menthetlenül! —

Endre hajt, és nem a' közelgő csinos Hókán, hanem az ezen túl
kis térségre látható Tarnóczon legelteti szemeit, mint ha magasló nyár-
fáiról üdvét vagy kárhozatát akarná olvasva sejteni.

Már Hóka szélső házeit érte, látá beljebb az úri lakot emelked-
ni, 's egy utált kép rémkedék búskomor lelke előtt; — megvagdala
lovait, 's egy másik utczába térve, villámsebesen akart az elkerülhet-
len helységen átröpülni. Ezen utczában volt a' helység temploma, egyes
tornyában éppen kondultak a' harangok, 's Endre az egyház ajtaján
egy úri csoportot látott bemenni.

„Földi! — szólit Endre egy pórt — mi lesz a' templomban?"

„Esketés, az uraság házasodik" — válaszol a' pór hidegen.

Endre szörnyedez.

„Meg kell látnom a' szerencsétlen áldozatot, ki megint nyakát szegi!“ — mormogá Endre magában, 's kocsiját megállítván, leszáll, és köpönyegébe burkolódzva a' templomba sompolyog, 's félrevo-nultán kémlelődik.

Látta az utált termetet, a' piros pozsgás 's korát nem mutató képű mostohát, hallotta zordon szózatát, 's borzadozott, midőn csúf lelke elhörgé esküjét.

Most a' menyasszonyra került a' sor.

Endrének minden látereje szemébe tolongott, nézve az oltár zsá-molyához térdelő hölgyet. — Egy halvány alakot pillanta-meg; ki halk 's Endre távulságához ki nem vehető hangon suttogá esküjét.

Endre előbbre nyomul.

A' pap éppen ismételve szóllítá a' talán félelmes leányt: „Mond-ja édesem: „igen!“

A' halvány alak egy közelében álló férjfira emelé szemeit, mint ha esdve kérné: „atyám, ha lehetséges, távozzék tőlem a' pohár; de nem enyim, hanem a' te akaratod teljesedjék“ — 's hihetőleg atyja volt, mert fejét mintegy parancsolólag biczenté. — A' hölgyön el-szánás jelei látszattak, 's erősebb hangon tördelé: — „Igen!“ — és sikoltva összeomlott. — Emmi volt! — Endrének kétségbeesést 's megvetést villogó rettenetes tekintetét pillantotta meg; — de Endre már akkor nem hallott és nem látott; — a' perczenettel elrohant a' templomból, fölveté magát kocsijára, — 's „vissza! vissza! hajts!“ — bódült riadozások közt elvágatott.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Zombori ünneplés. — Ritka pompával ülék-meg t.n. Bács megye rendei sept. 11-én, mint a' zentai ütközet 140-ik évnapján, mlgos almási Rudics József, szeretve tisztelt főispáni helyettesüknek fényes beiktatá-sát. A' negyven ezerre gyűlt néptömeg 15 polgári és nemesi dandár tisztelke-dése közt fogadván-el a' beiktatás napját megelőző estvén a' mgos főispáni helyettest, számos hangászkar üdvözlő 's vig zengedezései között egész reg-gelig kéljelgett a' kivilágítások — mellyek közt a' földészet, kereskedés, miveltseg, és Themis jelképei is ragyogtak allegorikai képekben — és szabad tűzjáték szemlélésében. — A' beiktatás napján 1800 személyre adatott fényes ebéd után — megvendégtetvén a' dandárok tagjai, 's a' 150 személyre menő israelita küldöttség is — estennen díjmentes arena-alatti színészeti mutatvány vala adandó; mellyet azonban a' délután 4 óra tájban keletkezett sebes zá-por-szűlte sár miatt senki meg nem látogathatott. Végre, esti 8 óraker a' me-gyei Karok és Rendek által adatott fényes tánczvigalom, mellyre 800 család-nál több meghivatott, vig hangokat riadó zenével megnyilván, a' legnagyobb gastronomi fényelgés mellett közös öröm, táncz, vigalom 's kéj-mámor közt reggelig tartott. — Számos tisztelkedő, magyar, latin, és rácز nyelven irt versezet jelent-meg ez alkalommal, köztük egy bács megyei bordal, és egy,

a' 48 lapra terjedő literaturai tekintetben becses munkácska: „Bács vármegye év-századai és főispánjai“ czimmel, Szép Ferencz, kalocsai érsekmegyei áldozó paptól.

KÜLÖNFÉLE.

Koldushely bére. — Parisban a' Pont des Arts-on tanyázó félkarú koldus gyakran egy óra alatt két frankot is kap. Általában minden napra számíthatja jövedelmét 10 frankra. Egy más koldus, bizonyos vak sipos, alkuba ereszkedik vele helye iránt. Ezért száz tallér évi nyugpénzt, minden vasárnapon, hétfőn, és csütörtökön fél litre bort, hetenként egy kappant sülvét, vagy kíváná: a szerint másképp' elkészítve; két lepedőt; 12 tuczat asztalkendő; egész életére nadrágot; hat pár ezüst evőeszközt, 's egy nagy meritő kanalat ígért amannak. De a' félkarú mind ezt megveté; mert inkább koldulni akar szokott helyén.

Asszonyi bölcsesség. — La-Tour grófné egy különös eszű és szerény dáma annyira ment életbölcsége által, hogy a' szerencsétlenség minden csapását szóttalan és minden zugolódás nélkül szenvedte; noha annyira üldözé őt az ádáz sors, hogy nem ritkán a' legszükségesebb nélkül is szűkölködniie kellett. Éppen egy nagy perbe keveredett, midőn egy varga, kinek csekély pénzzel tartozott, e' pénzt jött kérni a' grófnétól. Csudálkozék, midőn ténnek közepette a' grófnét füttetlen szobában lelé, 's e' pillanatban elfeledve követelését a' mester, kérdé a' grófnét, miképp' szenvedhet illy módon 's télen a' füttetlen szobában. — „Fázom ugyan — mond a' grófné — de mivel fűteni való fám nincsen, szenvedem a' hideget. IV-ik Henrik leánya, az Angolok királynéja, több és nagyobb volt nálamnál: még is ugyan illy sorsot szenvedé a' Towerban. — Jó mester! nincsen olly nagy, vagy kis születésű ember, ki a' sors alá vetve nem volna. Én ugyan már régen hordozom terhét, és keményen érzem: de csendes vagyok mellette, türok, és — reménylek.“ — Az érzékeny varga, kit a' grófné beszéde egészen ellágyított, rögtön szóttalanul eltávozek, és szép mennyiségű fát hozatott a' grófné udvarába. — Rövid idő múlva a' grófné megnyerte perét, és a' nemes lelkű vargát olly mértékben ajándékozámeg, millyenben nemes tettet pénzzel jutalmazni lehet.

Közli S. KAROLINA.

Hiúság. — Az öreg Moncrif olly hiú volt, hogy öregségét minden módon láthatlanná akarta tenni. Egykor, midőn XV-dik Lajos őt a' királynénál meglátta, ekképp' szólítámeg: „Tudja Moncrif, hogy vannak emberek, kik önnek 80 esztendőt tulajdonítanak?“ — „O igen, Sire! — felelt a' mindig jó kedvű öreg — azt hiszem, de el nem fogadom.“

Közli S. KAROLINA.

Tartós szerelm. — London környékén nem régiben halt-meg egy kilenczvenhét éves különöz, ki bizonyos dámának 50 évig udvarolt szerelmével. A' boldogultnak hátra maradt irományaiból egy elménczkedő kiszámoló, hogy az elszenderült, kedvesének látogatására tett útjaiban, 19.840 mértföldet ment.

Elmés csel. Lyon környékén egy falu melletti kis tóba halt valamely fiatal ember. A' babonás lakosokat nem lehetett rá venni, hogy a' veszélyes kigözülgésű tócskát lecsapolják. A' hírő tehát egy cselő főzött-kí. Egyik lovát, mellynek patkója alá arany pénzt tett, a' tóba küldé usztatni; a' ló, usztatás után, természetesen hogy sántított. Kovácsához viszik a' lovat, ki az aranyat megleli. A' hír, hogy a' tóban kincs van, futó tűzként terjedett-el a' faluban, 's 21 óra alatt le volt csapolva a' tócska.

Szomorú tévelygés. Chatillon városkát francia országban, augusztus 15-én egy iszonyú eset, vak tévelygés következménye, tölté-el gyászszal. A' helybeli postamester, Dávid úr, már egy hónap óta távul volt, midőn levelet kap, mellyben tudtára adják, hogy fiatalnője súlyos betegségben sínlődik; kéri, siessen haza, ha nejét életben akarja látni, 's ő azonnal útnak is indult. A' szeszélyes sors azonban úgy akarta, hogy a' postamester megérkezésének napja előtt, egy ugyan azon házban, de második emeletben lakó Dormier nevű asszony a' pinze-lepesőn történt lebukása következtetésében meghaljon, és hogy éppen Dávid úr megérkezése napján készültek a' temetéshez. Ez alatt Dávid úr megérkezik 's lakába siet; de a' kapu alatt koporsót lát. Azon tévelygésben, hogy neje meghalt, megzavarodik, 's mi előtt valaki a' történetről felvilágíthatná, kirohan, és egy kis, a' város mellett folyó partakra szökik. Két közel dolgozó földműves utána ngrik, kihúzza, de fejét egy éles követ szétzúzván, kevés percz múlva megszűnt lenni. Kiki képzelheti illy szomorú tévelygés következményeit. Dávid úr szomorú esetét néhány napig eltitkolhaták neje előtt, de végre megtudá; a' lélekrajzó körülmények annyira elgyengíték a' már lábadozni kezdett beteget, hogy előbbi veszélyességébe visszahanyatolva, orvosi vélemény szerint közel van a' férjét követendő perczhez.

Közönséget csöditő jelentés. K — sz. k. városban bizonyos K. úr igazgatása alatt létező vándor színész-társaság „Norma“ daljátékot adván, következő, hiven közöltt je g y z é s s e l — mint a' bölcs igazgató ur nevezni méltóztatott — cifrázá-fel játékszíni hirdetményének alját: „ezen daljáték előadásában, — bár melly fáradságos és költséges légyen annak kivitele — két nézete van társaságunknak: — 1-ső, hogy a' magyar színészetet kedvelő tisztelt közönség benne kíváncsiságát és egy esteli gyönyörét kielégíthesse. — 2-ik, hogy egyszersmind arról is meggyőződjek, hogy illy társaság még itt nem fordult-meg. De el is telik 10 esztendő, míg egy német vagy magyar társaság rajtunk kívül így adhatja. — Egyébiránt egészen adatik úgy, mint Bellini megírta — még pedig minden sugó nélkül.“ (!!!) Illy sokat ígérő hirdetménynek nemde kegyetek is hinnének szép olvasónéink? Ne higgyenek, ez is csak olly férjfi-igéret, mint a' szerelmi eskü holdvilágon.

Közli K. J.

Hitelezőjét elzárató adós. Francia hirlapok következő kalandról értesítenek, melly ott egy déli kerületi községben történt. — N... lovag, a' község bírása, mintegy 40 éves férjfiú 's 30.000 frankot jövedelmező vagyonnak birtokosa, sok adóssággal van terhelve. Hitelezőinek egyike megúvnán a' sok csalogatást, adósának személyét határozván-el letartóztatni, a' kötelezvényeket egy csak néhány mértföldnyire fekvő város jegyzői hivatalának adá-át. A' jegyző három személylyel, a' bírót őrizet alá veendőkkal, utnak indul, 's annak kastélyába megérkezik. Alig érte ez meg jövetelüknek okát, a' beszélő jegyzőnek szavait azon kérdéssel szakasztja-meg, van-e uti-levele. — Tekintetbe nem vévén a' jegyzőnek azon kijelentését, hogy a' három vele jött személy elég ugyanazonság (identitas) legyen, öröket hozat a' bíró, 's a' négy személyt, kik sem uti levelet sem kiletöket 's lakhelyöket megbizonyítani nem tudák, elvitetni parancsolta. A' parancs teljesült. Híjába igyekezett a' tisztviselő öreinek megmutatni, hogy nem ő az elzáratandó, hanem neki

kellene a' bírót elzáratni; az örök azt felelék, hogy nincs joguk a' bírónak tetteit vizsgálgatni; nekik csak vak engedelmesség kötelességük. Így a' jegyző kíséreléssel együtt következő napig börtönbe záratott. E' közben a' hitelező magát elrejté, és adósával alkudozásra lépett; ez pedig átlátván, hogy az elzáratottnak kárpótlással tartozik, bizonyos pénzmennyiséget ígért nekik, melyet azok egy részt a' bírónak családjára iránti tekintetből, más részt a' történet titokban tartása miatt, elfogadtak. (Ellenkező esetben a' tréfás bíró megbüntetett volna.)

EMLEKMONDÁS.

Jelen élelménye.

Isten új perczet teremthet,	A' jelennek élelményi
Multat nem hoz vissza ő;	Képezik a' szép multakat,
A' nem éldelt óra elfoly,	'S pór fiainak sírig adnak
Ujra nem teremthető.	Istenítő álmokat.

Éldeld, szedd hát a' jelennek
Kellemdús virágait,
Ők himzik majd rózsaszínnel
Agg korodnak alkonyit.

BAJZA után K. H. K. J.

A' boldogság, a' jóllét, első lépés az erkölcsi jobbulásra. A' boldog ember, kit gondok, sanyarok nem görbesztenek össze, ki éltenek örül, többnyire szelidebb, hajlandóbb minden jóra és nemesre. Van valami megnyugtató, valami összebékeltető a' boldogságban, mely szívet szívhez vonsz.

B. JÓZSIKA MIKLÓS.

Gondolatok. Ne mond-meg mindig, a' mit gondolsz: de gondold-meg mindig, a' mit mondasz.

ECKARTSHAUSEN után S. KAROLINA.

Nyomorult ártatlanság, ha valakit csak a' fenyítő törvénynek félelme tesz jóvá.

Dicsérni magát hiúság: becsmérteni kábaság.

MALLÁR.

Hasonszórejtvény.

Kard, kő, czérna, virág, ember, haj, szalma, fenyő, nád
Szőr, kender, selyem is lehetek, 's több is, ha akarsz még.
Ámbár egy tagu szóm csak igen kicsiny és tehetetlen:
A' tárgyból még is, melyet nevezek, nagy is áll fenn.

CS. J.

Előbbi rejtvény: Báb.

Kérelem. Az évnegyedes t. előfizetők kérettelnek, hogy jövő évnegyedre járandó Regélőjek iránt minél előbb méltóztassanak rendelést tenni, hogy e' szerint szakadatlanul küldhessük nekik lapjaikat.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utza 612.